

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

26 /2021

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Μαρία Κορυφίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Φερενίκη Μαγουλά, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια, Χρήστο Λαγάνα, Πρωτοδίκη και από τη Γραμματέα, Αγγελική Κατσαντώνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 17 Σεπτεμβρίου 2020, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Θωμά – Δημητρίου Σπανού του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, 5^ο χλμ: Λεωφόρου Ρόδου – Λίνδου, με Α.Φ.Μ. 027637336 – Δ.Ο.Υ. Ρόδου, που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου Δικηγόρου του, Αναστασίου Μπακαλούμα (Α.Μ.Δ.Σ.Ρ. 513), που διορίστηκε με την υπ' αριθ. 55/2019 πράξη περί παροχής νομικής βοήθειας του Προεδρεύοντος Πρωτοδίκη του Πρωτοδικείου Ρόδου και ο οποίος νόμιμα και εμπρόθεσμα κατέθεσε προτάσεις.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Ιωάννη Μανουσέλη του Κωνσταντίνου, κατοίκου Ρόδου, επί της οδού Μάρκου Μπότσαρη, αριθ. 42, με Α.Φ.Μ. 031951139 - Δ.Ο.Υ. Ρόδου, που δεν παραστάθηκε.

Ο ενάγων ζητά να γίνει δεκτή η από 8-10-2019 αγωγή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 234/11-10-2019 και προσδιορίσθηκε για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο, που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας απόφασης, με την από 23-7-2020 Πράξη του Προέδρου Πρωτοδικών Ρόδου, οπότε και εγγράφηκε στο πινάκιο.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθμ. 997ΣΤ'/25-10-2019 έκθεση επίδοσης του Χρυσοστόμου Στ. Κόκκαλη, Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Δωδεκανήσου, με έδρα το Πρωτοδικείο Ρόδου, που προσκομίζει και επικαλείται ο ενάγων, αποδεικνύεται ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με τη σχετική επ' αυτής πράξη κατάθεσης της Γραμματέως αυτού του Δικαστηρίου και με την από 21-10-2019 κλήση προς τον εναγόμενο όπως καταθέσει στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου έγγραφες προτάσεις και όπως προσκομίσει όλα τα διαδικαστικά έγγραφα και όλα τα αποδεικτικά του μέσα, που επικαλείται με αυτές, εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 237 παρ. 1 ΚΠολΔ προθεσμίας, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον εναγόμενο (άρθρο 215 παρ. 2 ΚΠολΔ ως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το Ν. 4335/2015). Ωστόσο, ο τελευταίος δεν κατέθεσε προτάσεις (άρθρο 237 παρ. 1 εδ. α ΚΠολΔ ως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το Ν. 4335/2015) και συνεπώς, εφόσον δεν έλαβε μέρος στη δίκη, πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρο 271 παρ. 1 και 2 εδ. α ΚΠολΔ ως αντικαταστάθηκε με το Ν. 4335/2015), δεδομένου ότι η εγγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο, που έγινε σύμφωνα με το άρθρο 237 παρ. 4 ΚΠολΔ ως αντικαταστάθηκε με το Ν. 4335/2015, επέχει θέση κλήτευσης προς όλους τους διαδίκους.

Ι. Κατά το άρθρο 57 ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει το δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον, επιπλέον δε, κατά το άρθρο 59 ΑΚ, το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί να καταδικάσει τον υπαίτιο και σε ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του προσβληθέντος και ειδικότερα να τον υποχρεώσει (τον υπαίτιο) σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε οτιδήποτε άλλο επιβάλλεται από τις περιστάσεις. Προστατεύεται έτσι, με τα ως άνω άρθρα, η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου, ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος, αποτελεί δε η προσωπικότητα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις (πλευρές) του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας της προσωπικότητας. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή και η υπόληψη κάθε ανθρώπου, είναι δε, τιμή η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την ηθική αξία που έχει λόγω της συμμόρφωσής του με τις νομικές και ηθικές του υποχρεώσεις, ενώ υπόληψη είναι η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική του αξία συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων του για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματος του. Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας με τις διατάξεις των ανωτέρω άρθρων είναι: α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας με πράξη ή παράλειψη άλλου που διαταράσσει μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη που συμβαίνει όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα, το οποίο όμως είτε είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης είτε ασκείται καταχρηστικά κατά την έννοια των άρθρου 281 ΑΚ και 25 παρ. 3 του Συντάγματος και γ)

πταίσμα (υπαιτιότητα) του προσβολέα όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (ΟΛΑΠ 2/2008 ΕΕΜΠΔ 2009.898, ΑΠ 292/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 129/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), αφού ο νόμος καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος, μόνο ως προς την αξίωση άρσης της προσβολής και παράλειψης της στο μέλλον, ενώ για την αξίωση χρηματικής, λόγω ηθικής βλάβης, ικανοποίησης, απαιτείται και το στοιχείο της υπαιτιότητας (ΑΠ 149/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜονΕφΑιγ 15/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην περίπτωση αυτή η παράνομη και συγχρόνως υπαίτια προσβολή της προσωπικότητας συνιστά ειδικότερη μορφή αδικοπράξιας, οπότε συνδυαστικά εφαρμόζονται και οι διατάξεις των άρθρων 914, 919, 920 και 932 ΑΚ, ιδίως για την αποκατάσταση της τυχόν υλικής ζημίας του προσβληθέντος (άρθρο 57 παρ. 2 ΑΚ), ενώ αδιάφορη για το χαρακτήρα της προσβολής, ως παράνομης, είναι η φύση της διάταξης που ενδέχεται με την προσβολή να παραβιάζεται και η οποία έτσι μπορεί να ανήκει σε οποιοδήποτε κλάδο ή τμήμα του δικαίου. Συνεπώς, παράνομη προσβολή της προσωπικότητας δημιουργείται και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως συμβαίνει, όταν το άτομο προσβάλλεται στην τιμή και στην υπόληψή του με εξυβριστικές εκδηλώσεις ή με ισχυρισμούς δυσφημιστικούς ή πολύ περισσότερο συκοφαντικούς κατά την έννοια των άρθρων 361-363 ΠΚ (ΑΠ 292/2020 ο.π., ΑΠ 149/2020 ο.π., ΑΠ 129/2020 ο.π.), αλλά και όταν το άτομο προσβάλλεται στη σωματική του ακεραιότητα και την υγεία του ή στην προσωπική του ελευθερία (ΤρΕφΑιγ 24/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), όπως δε, σε κάθε αδικοπράξια, απαιτείται να υφίσταται και αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παράνομης και υπαίτιας πράξης και της επελθούσας προσβολής (ΑΠ 105/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, σε περίπτωση παράνομης από πρόθεση προσβολής της προσωπικότητας, αν η προσβολή επήλθε με περισσότερες πράξεις ενός ή περισσότερων προσώπων, οι οποίες όμως, ενόψει των περιστάσεων, εμφανίζουν ενότητα, δηλαδή πρόκειται για το αυτό βιοτικό συμβάν, οφείλεται ως χρηματική ικανοποίηση του παθόντος μια παροχή και επομένως ενιαίο ποσό, το οποίο αυτός μπορεί, κατ' επιλογήν του, να ζητήσει με αγωγή διαιρετώς ή εις ολόκληρον από τον καθένα από τους αντιδίκους του, αφού τότε είναι αντίστοιχα ενιαία και η βλάβη που αυτός υπέστη και την οποία αποσκοπεί να καλύψει η χρηματική ικανοποίησή του στο πλαίσιο ενός και του αυτού συμφέροντός του. Στην περίπτωση αυτή, για τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης που θα επιδικασθεί, θα ληφθεί ασφαλώς υπόψη και ο εξακολουθητικός χαρακτήρας της γενομένης προσβολής, έτσι ώστε η χρηματική ικανοποίηση να ανταποκρίνεται στην ένταση και στην απαξία της προσβολής (ΑΠ 865/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1854/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1095/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 518/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, ως προς τις αξιώσεις που κατά τα ανωτέρω γεννώνται από την προσβολή της προσωπικότητας, γίνεται δεκτό ότι ως άρση της προσβολής νοείται ο άμεσος παραμερισμός της πράξης που συνιστά την προσβολή, ώστε να επανέλθει η προηγούμενη κατάσταση. Η άρση επομένως προϋποθέτει ότι η πράξη της προσβολής είναι παρούσα και ενεργή. Αν η πράξη έχει συντελεστεί και παραμένουν τα αποτελέσματα της προσβολής, δεν νοείται άρση της προσβολής με την έννοια του άρθρου 57 ΑΚ, αλλά γεννώνται αξιώσεις με αποκαταστατικό χαρακτήρα (ικανοποίηση ηθικής βλάβης, αποζημίωση) (ΜονΕφΑιγ 15/2020 ο.π., ΕφΑθ 476/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 431/2000 Αρμ 2001.457). Τα μέσα για την άρση της προσβολής εξαρτώνται από το είδος της προσβολής και το αγαθό που προσβάλλεται και μπορούν να

καθορίζονται από το δικαστήριο, με την εκτέλεση να γίνεται κατά τις διατάξεις των άρθρων 945 και 946 ΑΚ. Η αξίωση παράλειψης στο μέλλον αναφέρεται σε μελλοντική προσβολή, δηλαδή συνιστά προληπτικό μέτρο και προϋποθέτει απειλούμενη προσβολή. Η απόφαση που διατάσσει την παράλειψη της προσβολής εκτελείται σύμφωνα με όσα ορίζει το άρθρο 947 ΚΠολΔ. Αναφορικά δε με τις αξιώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 59 του ίδιου Κώδικα επισημαίνεται ότι εκεί δεν γίνεται λόγος αποκλειστικά για χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Είναι αποδεκτά και άλλα μέσα που έχουν τη δύναμη να εξαλείψουν την ηθική βλάβη αυτού που προσβλήθηκε. Ως τέτοια μέσα νοούνται η αίτηση συγγνώμης, η ανάκληση πραγματικών ισχυρισμών, η επανόρθωση ανακριβούς δημοσιεύματος ή η δημοσίευση απάντησης σε αυτό, η δημοσίευση δικαστικής απόφασης στον τύπο. Το δικαστήριο μπορεί να επιβάλει έναν ή περισσότερους τρόπους ικανοποίησης σωρευτικά, π.χ. δημοσίευση διάψευσης και χρηματική ικανοποίηση (ΠΠρΗρ 8/2017, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Λικ, Φουντεδάκη σε Απ.. Γεωργιάδης, ΣΕΑΚ, εκδ. 2010, 57 αριθ. 36 - 38 και 59 αριθ. 24 και 26, και εκεί παραπομπές).

II. Από τις διατάξεις των άρθρων 298, 299, 330 εδ. β' , 914 και 932 ΑΚ προκύπτει ότι η αδιοκοπρακτική ευθύνη προς αποζημίωση ή (και) προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης ή της ψυχικής οδύνης προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση περιουσιακής ζημίας ή (και) ηθικής βλάβης και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της, περιουσιακού ή μη χαρακτήρα, ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε παράλειψη ορισμένης ενέργειας. Για την κατάφαση της παρανομίας δεν απαιτείται παράβαση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, αλλά αρκεί η αντίθεση της συμπεριφοράς στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου ή στις επιταγές της έννομης τάξης (ΑΠ 78/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Έτσι, παρανομία συνιστά και η συμπεριφορά που αντίκειται στα χρηστά ήθη, ενώ ως κριτήριο των χρηστών ηθών και συνακόλουθα της αντίθετης προς αυτά συμπεριφοράς λαμβάνονται υπόψη οι ιδέες, που κατά τη γενική αντίληψη του χρηστώ και εμφρόνως σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου επικρατούν σε δεδομένη χρονική περίοδο (ΜονΕφΑιγ 19/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Μόνη η αθέτηση προϋφιστάμενης ενοχής είναι μεν πράξη παράνομη, δεν συνιστά όμως και αδιοκοπραξία κατά την έννοια των άρθρων 914 επ. ΑΚ. Είναι δυνατό, ωστόσο, μία ζημιογόνος ενέργεια, πράξη ή παράλειψη, με την οποία παραβιάζεται η σύμβαση, να θεμελιώνει συγχρόνως και ευθύνη από αδιοκοπραξία. Αυτό συμβαίνει όταν η ενέργεια αυτή, καθ' εαυτή και χωρίς την προϋπάρχουσα συμβατική σχέση θα ήταν παράνομη, ως αντίθετη στο γενικό καθήκον, που επιβάλλει η διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, να μην προκαλεί κανέναν υπαίτια ζημιά σε άλλον (ΜονΕφΑιγ 19/2020 ο.π., ΕφΑθ 2201/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 3258/2018, ΝοΒ 2018.1677). Αμέλεια, ως μορφή υπαιτιότητας, υπάρχει, όταν, εξαιτίας της παράλειψης του δράστη να καταβάλει την επιμέλεια, που αν κατέβαλλε, με μέτρο τη συμπεριφορά του μέσου συνετού και επιμελούς εκπροσώπου του κύκλου δραστηριότητάς του, θα ήταν δυνατή η αποτροπή του ζημιογόνου αποτελέσματος, αυτός (δράστης) είτε δεν προέβλεψε την επέλευση του εν λόγω αποτελέσματος, είτε προέβλεψε μεν το ενδεχόμενο επέλευσής του, ήλπιζε όμως ότι θα το αποφύγει. Βαριά αμέλεια μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται, όταν η παρέκκλιση από τη συμπεριφορά του

μέσου επιμελούς ανθρώπου είναι σημαντική, ασυνήθης, ιδιαίτερος μεγάλη και φανερώσει πλήρη αδιαφορία του δράστη για τα παράνομα σε βάρος τρίτων αποτελέσματα της (ΑΠ 78/2020 ο.π., ΑΠ 1/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αιτιώδης σύνδεσμος υπάρχει, όταν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), η φερόμενη ως ζημιογόνος πράξη ή παράλειψη, κατά, συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις της συγκεκριμένης περίπτωσης (άρθρο 298 ΑΚ), ήταν επαρκώς ικανή (πρόσφορη) να επιφέρει το επιζήμιο αποτέλεσμα, το οποίο και επέφερε πράγματι στη συγκεκριμένη περίπτωση (ΑΠ 78/2020 ο.π., ΑΠ 1/2019 ο.π., ΑΠ 54/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σε περίπτωση αδικοπραξίας αποκαθίσταται καταρχήν ολόκληρη η ζημία, δηλαδή τόσο η θετική, όσο και η αποθετική ζημία (διαφυγόν κέρδος). Θετική ζημία είναι η μείωση της υπάρχουσας περιουσίας, που μπορεί να συνίσταται σε μείωση του ενεργητικού ή σε αύξηση του παθητικού (Γ. Γεωργιάδη σε Γεωργιάδη ΣΕΑΚ, άρθρο 914, αριθμ.45), ενώ διαφυγόν κέρδος, κατά το άρθρο 298 ΑΚ, λογίζεται εκείνο που προσδοκά κανείς με πιθανότητα, σύμφωνα με τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις και ιδίως τα προπαρασκευαστικά μέτρα που έχουν ληφθεί. Από τη διάταξη αυτή (298 ΑΚ), σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 118 εδ. 4 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, προκύπτει, ότι για την πληρότητα της αγωγής, με την οποία ζητείται η επιδίκαση διαφυγόντος κέρδους, πρέπει να εκτίθενται σαφώς σε αυτή τα περιστατικά που προσδιορίζουν την προσδοκία του αντίστοιχου κέρδους με βάση την, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, πιθανότητα, καθώς και οι ειδικές περιστάσεις και τα ληφθέντα προπαρασκευαστικά μέτρα. Δεν αρκεί δηλαδή να αναφέρονται αφηρημένα στο δικόγραφο της αγωγής οι σχετικές με τον προσδιορισμό του διαφυγόντος κέρδους εκφράσεις του νόμου, ούτε το συνολικώς φερόμενο ως διαφυγόν κέρδος, αλλά απαιτείται η εξειδικευμένη και λεπτομερής, κατά περίπτωση, μνεία των συγκεκριμένων περιστατικών, περιστάσεων και μέτρων, που καθιστούσαν πιθανό το κέρδος ως προς τα επί μέρους κονδύλια, καθώς και ιδιαίτερη επίκληση των κονδυλίων αυτών, ώστε να μπορεί να διαταχθεί απόδειξη (ΟΛΑΠ 20/1992 ΝοΒ 1993.85, ΑΠ 752/2018, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 529/2017, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 730/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1678/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1138/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Διαφορετικά η αγωγή είναι αόριστη. Η αοριστία αυτή δεν μπορεί να θεραπευθεί ούτε με τις προτάσεις, ούτε με παραπομπή στο περιεχόμενο άλλου εγγράφου, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων, διότι αυτό αντίκειται στις διατάξεις για την προδικασία του άρθρου 111 ΚΠολΔ, των οποίων η τήρηση ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (ΑΠ 752/2018 ο.π., ΑΠ 529/2017 ο.π.). Εξάλλου, κατά το άρθρο 932 ΑΚ, αποκαθίσταται και η ενδεχομένως επελθούσα ηθική βλάβη, που από τη φύση της, φαίνεται να προσήκει κυρίως σε φυσικά πρόσωπα. Δεν αποκλείεται, όμως, να είναι δικαιούχοι χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης και νομικά πρόσωπα, γιατί και αυτά είναι φορείς εννόμων αγαθών, εφόσον βέβαια επικαλεστούν και αποδείξουν μια συγκεκριμένη βλάβη, που έχει υλική υπόσταση. Έτσι, αποκατάσταση της ηθικής βλάβης μπορούν να ζητήσουν και οι εταιρείες με νομική προσωπικότητα, αν με την αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική τους πίστη, η επαγγελματική τους υπόληψη και γενικά το εμπορικό τους μέλλον (ΑΠ 932/2019, ΕΕΜΠΔ 2020.223, ΑΠ 730/2015 ο.π., ΑΠ 382/2011 Δ/ΝΗ 2011.1009). Ωστόσο, σκοπός της διάταξης του άρθρου 932 ΑΚ είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το

άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημίωσης για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση τον σκοπό αυτόν αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια στοιχεία είναι, κυρίως, το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στο βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν το Δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του, όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφαρμόζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του Αστικού Κώδικα. Η κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης αποφασίζεται, κατ' αρχήν, αναιρετικώς ανέλεγκτα, με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται, όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος) με την έννοια ότι η σχετική κρίση του Δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια, όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των Δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του Δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση (όσον αφορά τον παθόντα) το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στη δεύτερη (όσον αφορά τον υπόχρεο) το δικαίωμα της περιουσίας τους, αφού το Δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε, να τηρεί μια δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαίως στο "ανάλογο". Άλλωστε, την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η ισχύς διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να μια ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του (ΟΛΑΠ 9/2015, ΧΡΙΔ 2015.575, ΑΠ 865/2020 ο.π., ΑΠ 79/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

III. Σύμφωνα με το άρθρο 216 ΚΠολΔ το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να περιέχει εκτός από τα στοιχεία που αναφέρονται στα άρθρα 118 - 119 του ίδιου Κώδικα: α) σαφή έκθεση των γεγονότων τα οποία θεμελιώνουν κατά νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα (ιστορική βάση της αγωγής), β) ακριβή περιγραφή του αντικειμένου

της διαφοράς και γ) ορισμένο αίτημα. Η έκθεση δε στο δικόγραφο της αγωγής των πραγματικών περιστατικών, πρέπει να περιλαμβάνει όσα είναι νομικώς ικανά και αναγκαία για τη θεμελίωση του δικαιώματος, η προστασία του οποίου ζητείται και τα οποία πρέπει να αναφέρονται με τέτοια σαφήνεια, ώστε να εξατομικεύουν την επίδικη έννομη σχέση και να μην καταλείπεται αμφιβολία περί της αξιώσεως, η οποία απορρέει από αυτά, είναι απαραίτητη για να υπάρχει η δυνατότητα, το μεν δικαστήριο να κρίνει τη νομική βασιμότητα της αγωγής και να διατάξει τις δέουσες αποδείξεις, ο δε εναγόμενος να μπορεί να αμυνθεί κατά της αγωγικής αξιώσεως που θεμελιώνεται επ' αυτών με ανταπόδειξη ή ένσταση (ΕφΑθ 2229/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 567/2016 ΕπισκΕμπΔ 2016.422). Αν λείπουν αυτά τα στοιχεία, το δικόγραφο της αγωγής είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας, το απαράδεκτο δε αυτό ερευνάται και αυτεπάγγελτα, ως αναγόμενο, στην προδικασία, η οποία αφορά τη δημόσια τάξη, γι' αυτό η αοριστία αυτή δεν μπορεί να θεραπευθεί με τις προτάσεις, ούτε με την παραπομπή σε άλλα έγγραφα της δίκης, ούτε με την εκτίμηση των αποδείξεων. Ειδικά, επί αγωγής που στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 914 επ. ΑΚ, πρέπει να αναφέρονται α) η ζημιογόνα συμπεριφορά του εναγομένου, β) το παράνομο αυτής, γ) η υπαιτιότητα (αμέλεια ή δόλος), δ) η ζημία (θετική και αποθετική) και ε) ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ ζημιογόνου γεγονότος και ζημίας, ενώ δεν είναι αρκετή η αναφορά στην αγωγή ότι από την παράνομη ενέργεια του εναγομένου επήλθε κάποιο αποτέλεσμα (ΕφΠατρ 293/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 350/2016, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αντίστοιχα, επί αγωγής με την οποία ζητείται η επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, την οποία ο ενάγων υπέστη από τη μείωση της προσωπικότητάς του, αρκεί να αναφέρεται το είδος της προσβολής, η παράνομη πράξη που την προκάλεσε, ο αιτιώδης συνδυασμός της με αυτή, καθώς και ότι ο προσβαλών τελούσε σε υπαιτιότητα. Ειδικότερος όμως προσδιορισμός, όπως είναι η έκταση της βλάβης που υπέστη ο παθών, η βαρύτητα του πταίσματος του υπαιτίου, καθώς και οι συμπαρομαρτούσες συνθήκες, δηλαδή η περιουσιακή κατάσταση των διαδίκων, η κοινωνική τους θέση, οι προσωπικές σχέσεις των διαδίκων, ο ποινικός χαρακτήρας της πράξης του υπαιτίου κλπ, αποτελούν είτε ιδιότητες των στοιχείων που συνθέτουν την ιστορική βάση της αγωγής (έκταση βλάβης, βαρύτητα πταίσματος), είτε περιστατικά που λαμβάνονται υπόψη για να καθορισθεί το εύλογο χρηματικό ποσό για την ικανοποίηση του παθόντος (συμπαρομαρτούσες συνθήκες). Δηλαδή δεν αποτελούν ίδια και αυτοτελή στοιχεία ώστε η παράθεσή τους να είναι απαραίτητη για την πληρότητα της αγωγής, ούτε περί αυτών διατάσσεται απόδειξη, αλλά τα δικαστήρια αποφαινόμενα γι' αυτά κατά κρίση ελεύθερη και μη υποκείμενη σε αναίρετικό έλεγχο (ΑΠ 543/2009 ΧΡΙΔ 2010.253, ΕφΑθ 217/2018, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αναφορικά με την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που αφορά στα προσβαλλόμενα νομικά πρόσωπα, πρέπει, για το ορισμένο της αγωγής, να εκτίθεται μεταξύ άλλων ότι με την παράνομη προσβολή της προσωπικότητας ή με την αδικοπράξια προσβλήθηκε η εμπορική τους πίστη, η επαγγελματική τους υπόληψη και γενικά το εμπορικό τους μέλλον, καθώς και ότι, συνεπεία της εν λόγω παράνομης προσβολής, επήλθε σε αυτά συγκεκριμένη βλάβη, που έχει υλική υπόσταση, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα, σε ενδιάθετο αίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο και κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής χωρίς αποδείξεις (ΑΠ 932/2019 ο.π., ΑΠ 730/2015 ο.π., ΑΠ 382/2011, Δ/ΝΗ 2011.1009, ΕφΑθ 3258/2018 ΝοΒ 2018.1677).

IV. Κατά το άρθρο 68 ΚΠολΔ δικαστική προστασία έχει δικαίωμα να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον. Για τη νομιμοποίηση, ήτοι την εξουσία προς διεξαγωγή συγκεκριμένης δίκης, αρκεί καταρχήν ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι αυτός και ο εναγόμενος είναι τα υποκείμενα της ένδικης ουσιαστικής έννομης σχέσης, ότι δηλαδή ο ίδιος είναι φορέας του ασκούμενου επίδικου δικαιώματος και ο εναγόμενος της επίδικης υποχρέωσης. Ποια πρόσωπα είναι φορείς συγκεκριμένων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων ορίζεται από το ουσιαστικό δίκαιο που επιτρέπει την άσκηση της αγωγής (ΟΛΑΠ 18/2005, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 380/2017, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1928/2008, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Το υποκείμενο που εμφανίζεται κατά το ουσιαστικό δίκαιο ως δικαιούχος νομιμοποιείται ενεργητικά στην άσκηση του συγκεκριμένου ενδίκου βοηθήματος, ενώ ο φερόμενος από το ουσιαστικό δίκαιο ως υπόχρεος νομιμοποιείται παθητικά στη θέση του εναγομένου. Δεν είναι ωστόσο κρίσιμο στοιχείο, αν ο ενάγων είναι και πράγματι δικαιούχος ο δε εναγόμενος πράγματι υπόχρεος της επίδικης αξίωσης. Για τη θεμελίωση της κατά κανόνα νομιμοποίησης αρκεί ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι ο ίδιος είναι φορέας του επίδικου δικαιώματος και ο εναγόμενος της αντίστοιχης υποχρέωσης (ΑΠ 351/1979, ΝοΒ 1979.1427, ΕφΑθ 221/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 1221/2017, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 3895/1998, ΑρχΝ 1999.427, 428 Ι, 5685/1999, ΕΛΛΔνη 2000.526). Αν στην αίτηση δικαστικής προστασίας δεν εκτίθενται στοιχεία ενεργητικής και παθητικής νομιμοποίησης, πράγμα που εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, τότε αυτή απορρίπτεται, ως απαράδεκτη για έλλειψη διαδικαστικής προϋπόθεσης της δίκης, πλην όμως στην περίπτωση που εκτίθενται και δεν αποδεικνύονται τα θεμελιωτικά της νομιμοποίησης περιστατικά, η αίτηση δικαστικής προστασίας απορρίπτεται ως κατ' ουσίαν αβάσιμη (ΑΠ 351/1979 ο.π., ΕφΠειρ 267/2015, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η αμφισβήτηση δε, της ύπαρξης νομιμοποίησης, δεν συνιστά ένσταση, αλλά άρνηση της αγωγής του ενάγοντος (ΑΠ 871/2003, ΑΡΧΝ 2004.570, ΕφΘεσ 1221/2017 ο.π.).

Στην προκειμένη περίπτωση, ο ενάγων, με την υπό κρίση αγωγή του, κατά την προσήκουσα εκτίμηση του περιεχομένου της, εκθέτει ότι λόγω κτηματικών και προσωπικών διαφορών, είχε δικαστικές διαμάχες με τον εναγόμενο. Ότι αιτία των μεταξύ τους διαφορών έχει σταθεί το αυθαίρετο και κατεδαφιστέο, κατά τον ενάγοντα, κτίριο, που ανήγειρε ο εναγόμενος επί του ακινήτου του, με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 80Α Γαιών Ρόδου και που κατά τους ισχυρισμούς του, απέκτησε εκείνος με εξαπάτηση και χωρίς να πληρώσει. Ότι στις 24-06-2006 έληξε οριστικά και αμετάκλητα η δυνατότητα επανέκδοσης και αναθεώρησης εκ μέρους του εναγομένου της οικοδομικής άδειας για την ανέγερση του κτιρίου αυτού, για το οποίο δηλώθηκε ψευδώς ότι υπολείπονται, εργασίες κατασκευής σκελετού σκυροδέματος δεύτερου ορόφου, ενώ στην πραγματικότητα είχε οικοδομηθεί μόνο ο ισόγειος όροφος αυτού. Ότι αιτία της μη δυνατότητας επανέκδοσης, σύμφωνα με το έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικών έργων Δωδεκανήσου, είναι η αδυναμία χορήγησης κυκλοφοριακής σύνδεσης στο ανωτέρω ακίνητο, που είναι προαπαιτούμενο για την έκδοση της οικοδομικής άδειας. Ότι ούτως εχόντων των πραγμάτων, ο μοναδικός τρόπος νομιμοποίησης του ανωτέρω ακινήτου και έκδοσης σχετικής οικοδομικής άδειας είναι η αξιοποίηση του όμορου με αυτό ακινήτου, που τυγχάνει ιδιοκτησίας του ενάγοντος. Ότι το ακίνητο, με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 84 Γαιών Ρόδου, εντός του οποίου επρόκειτο να κατασκευασθεί το κτίριο ΨΗ μετά των επ' αυτού μελλοντικών ανεργεθσόμενων

οριζόντιων ιδιοκτησιών υπό στοιχεία ΨΗ1, ΨΗ2, ΨΗΑ1, ΨΗΑ2, ΨΗΒ1, ΨΗΒ2, και μετά της μελλοντικής ανεγερθσόμενης αέρινης στήλης, ο ενάγων το αγόρασε από τον εναγόμενο, δυνάμει του υπ' αριθ. 4223/4-10-2005 συμβολαίου αγοραπωλησίας της συμβολαιογράφου Ρόδου, Χρυσάνθης Ευσταθίου Μητσού, έναντι συνολικού τιμήματος 4.380,04 ευρώ. Ότι, ωστόσο, πριν την υπογραφή του οριστικού συμβολαίου, είχε ήδη συναφθεί μεταξύ τους, το υπ' αριθ. 9825/13-12-2001 προσύμφωνο αγοραπωλησίας της συμβολαιογράφου Ρόδου, Χρυσάνθης Ευσταθίου Μητσού, των μελλοντικών ανεγερθσόμενων οριζόντιων ιδιοκτησιών υπό στοιχεία Ζ11, Ζ12, ΖΑ1, ΖΑ2, ΖΒ1, ΖΒ2 και το υπ' αριθμ. 10164/14-06-2002 προσύμφωνο αγοραπωλησίας της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου της αέρινης στήλης υπό στοιχεία ΓΒΔ του μελλοντικού ανεγερθσόμενου κτιρίου Ζ, που παρατάθηκαν αμφότερα, με βάση την υπ' αριθ. 10165/14-06-2002 πράξη παράτασης προσυμφώνου της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου ως τις 30-06-2012. Ότι άπαντα τα ανωτέρω ακίνητα οι διάδικοι είχαν προσυμφωνήσει μεταξύ τους ότι θα μεταβιβάζονταν ελεύθερα βαρών. Ότι εντός του ίδιου ως άνω ακινήτου με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 84 Γαιών Ρόδου, ο εναγόμενος συνέστησε τις μελλοντικά ανεγερθσόμενες οριζόντιες ιδιοκτησίες, δυνάμει των αναλυτικά αναφερομένων στην υπό κρίση αγωγή πράξεων σύστασης οριζόντιας ιδιοκτησίας. Ότι στη συνέχεια πώλησε και μεταβίβασε κατά κυριότητα στην εταιρεία με την επωνυμία «ΡΟΔΙΑΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΕ.», της οποίας τυγχάνει πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου, τις υπό στοιχεία ΔΙ1, ΔΙ2, ΔΑ1, ΔΑ2, ΔΒ1, ΔΒ2, ΔΒΑ, μελλοντικές οριζόντιες ιδιοκτησίες του μελλοντικού ανεγερθσόμενου κτιρίου Δ, τις υπό στοιχεία ΕΙ1, ΕΙ2, ΕΑ1, ΕΑ2, ΕΒ1, ΕΒ2, ΕΒΑ, μελλοντικές οριζόντιες ιδιοκτησίες του μελλοντικού ανεγερθσόμενου κτιρίου Ε, τις υπό στοιχεία Ψ1, Ψ2, Ψ3, Ψ4, Ψ5, Ψ6, μελλοντικές οριζόντιες ιδιοκτησίες του μελλοντικού ανεγερθσόμενου κτιρίου Ψ, που άπαντα (τα ανωτέρω κτίρια Δ, Ε και Ψ) προβλέφθηκε να ανεγερθούν επί του με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 84 Γαιών Ρόδου ακινήτου. Ότι, στις αρχές του έτους 2004, και ενώ είχαν ήδη υπογραφεί μεταξύ τους τα προρρηθέντα προσύμφωνα αγοραπωλησίας και ο ενάγων ήταν καθόλα συνεπής στις συμβατικές του υποχρεώσεις και συνέχιζε να αποπληρώνει τις πενήντα (50) συναλλαγματικές, ποσού, κατά το χρόνο κατάρτισης των προσυμφώνων, 200.000 δρχ εκάστη και σε ισοτιμία σε ευρώ 586,95 ευρώ, εκάστη, πλέον των χρημάτων που αναγράφονταν στο οριστικό συμβόλαιο, ο εναγόμενος, μετά του Καλούδη Χρήστου, συντάκτη του «στην ΡΟΔΙΑΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΕ.», στην προσπάθειά τους να περιφράξουν στις αρχές του 2004, την έκταση, που σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην αγωγή, καταλαμβάνουν τα με αριθμό κτηματολογικών μερίδων 81Α και 84 Γαιών Ρόδου ακίνητα, ιδιοκτησίας τους, περιέφραξαν και το ακίνητο που στο χρόνο εκείνο είχε συμφωνηθεί με το ανωτέρω προσύμφωνο να του μεταβιβάσει στη συνέχεια με οριστικό συμβόλαιο ο εναγόμενος, το οποίο, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, όμως, καταλαμβάνει τμήμα του με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 84 Γαιών Ρόδου ακινήτου. Ότι παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του προς τον εναγόμενο για επίσπευση της υπογραφής του οριστικού συμβολαίου, ο τελευταίος αρνείτο πεισματικά να του μεταβιβάσει οριστικά τις προσυμφωνηθείσες οριζόντιες ιδιοκτησίες, με την αιτιολογία της μη εξόφλησης του τιμήματος. Ότι, ως απάντηση σε σχετική εξώδικη - δήλωση του ενάγοντος, δεν του αναγνώρισε τα δικαιώματά του επ' αυτών, γεγονός που αποτέλεσε και την αφορμή να καταφύγει ο τελευταίος, το πρώτον, στις 13-05-2005 στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου, υποβάλλοντας καταγγελία εναντίον του εναγόμενου.

Ότι, εν τέλει, μετά και τη δεύτερη καταγγελία του (του ενάγοντος) ενώπιον του ίδιου ως άνω Εισαγγελέα, που έλαβε χώρα στις 8-7-2005, υπεγράφη το υπ' αριθ. 4223/4-10-2005 οριστικό συμβόλαιο αγοραπωλησίας της Συμβολαιογράφου Ρόδου, Χρυσάνθης Κώτη. Ότι ο ενάγων, αναγκάστηκε και προσχώρησε στη συμφωνία, περί τροποποίησης της αρχικής τοιαύτης, και παρέδωσε, πλέον του ήδη εξοφληθέντος ποσού, ενενήντα (90) συναλλαγματικές ποσού τετρακοσίων (400) ευρώ εκάστη, για την αγορά των μελλοντικών ανεγερθησόμενων οριζόντιων ιδιοκτησιών του κτιρίου ΨΗ. Ότι, προέβη στη συμφωνία αυτή, προκειμένου να μην εμπλακεί σε περαιτέρω ταλαιπωρία και εμπαιγμούς εκ μέρους του εναγομένου, περί δήθεν μεταβίβασης των αρχικών συμφωνηθέντων οριζόντιων ιδιοκτησιών του κτιρίου Ζ, που αποτέλεσμα θα είχαν την έτι περαιτέρω ψυχική του ταλαιπωρία. Ότι ο ίδιος, επειδή δεν ηδύνατο να ανταπεξέλθει οικονομικά στην αποπληρωμή των υπολοίπων συναλλαγματικών, από τις οποίες μόνο τις επτά (7) κατόρθωσε με πολύ κόπο να αποπληρώσει, και προκειμένου να απαλλαγεί από την εκβιαστική, κατά τον ενάγοντα, συμπεριφορά του εναγομένου, ο οποίος παρουσίαζε διαρκώς προσκόμματα περί της μεταγραφής του οριστικού συμβολαίου, προσέφυγε εκ νέου στις 12-12-2005 στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου ζητώντας να τον προστατεύσει από τον εναγόμενο. Ότι η προσφυγή του ενάγοντος στη Δικαιοσύνη για την προστασία του από τις έκνομες, κατά τον ίδιο, ενέργειες του εναγομένου, σε συνδυασμό αφενός με την από 24-06-2006 οριστική λήξη της δυνατότητας επανέκδοσης της προαναφερόμενης οικοδομικής άδειας για το ακίνητο του τελευταίου και αφετέρου με τη δημοσίευση της υπ' αριθ. 2711/26-7-2006 απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, με την οποία μετατράπηκε σε χρηματική η ποινή φυλάκισης που του είχε προγενέστερα επιβληθεί, δυνάμει της υπ' αριθμ. 3651/2002 απόφασης του ίδιου Δικαστηρίου, αποθράσυναν τον εναγόμενο που εκδήλωσε συμπεριφορά βίαιη σε βάρος της ζωής και της σωματικής του ακεραιότητας καθώς και προσβλητική για την τιμή και την υπόληψή του (ενάγοντος). Ότι περαιτέρω, ο εναγόμενος προέβη σε εξυβριστικές και σκευοφαντικές ενέργειες σε βάρος του ενώ, επιπλέον κατά τις ειδικότερες αναφερόμενες στο δικόγραφο ημεροχρονολογίες, άσκησε με πρόθεση εναντίον του και τα αδικήματα της απλής σωματικής βλάβης, της απειλής και της απόπειρας επικίνδυνης σωματικής βλάβης, πράξεις για τις οποίες έχει ήδη καταδικασθεί δυνάμει των αναλυτικά αναφερομένων στην αγωγή δικαστικών αποφάσεων και συγκεκριμένα, ότι την 14-7-2006 ο εναγόμενος τον εξύβρισε και με την 8354/2008 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης εξήντα ημερών, ότι την 3-9-2006 τον εξύβρισε και τον απείλησε και με την 3101/2010 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου καταδικάστηκε σε συνολική ποινή φυλάκισης τριών μηνών, ότι την 31-10-2006 απειράσθηκε να τον εκβιάσει, αφού εισήλθε στο κατάστημά του (ενάγοντος) και με την απειλή βίας και συνοδευόμενος από πέντε άνδρες της ασφάλειας του, επιχείρησε να τον εξαναγκάσει να του εξοφλήσει τις συναλλαγματικές που ο ίδιος (ο ενάγων) του είχε παραδώσει προκειμένου εκείνος να του παραδώσει τις μελλοντικές οριζόντιες ιδιοκτησίες, που του είχε ήδη μεταβιβάσει με το ανωτέρω συμβόλαιο αγοραπωλησίας, και με την 183/2011 τελεσίδικη απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου καταδικάστηκε για την πράξη αυτή σε ποινή φυλάκισης επτά μηνών, ότι την 23-1-2007 τέλεσε σε βάρος του φθορά ξένης ιδιοκτησίας και δη φθορά του οχήματος του, πράξη για την οποία ο ίδιος (ο ενάγων) τον κατήγγειλε στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου, ότι την 21-5-2009

αποπειράθηκε να του προκαλέσει επικίνδυνη σωματική βλάβη και με την 1054/2013 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης πέντε μηνών και ότι την 27-5-2009 τον εξύβρισε αλλά με την 1603/2013 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου έπαυσε υφ' όρον η ποινική δίωξη που είχε ασκηθεί σε βάρος του. Ότι στη συνέχεια, απευθυνόταν σε πελάτες του (ενάγοντος) και τους παρότρυνε να μην συνεργάζονται μαζί του (τον ενάγοντα), ισχυριζόμενος ψευδώς ότι ο ίδιος (ο ενάγων) θα οδηγηθεί στη φυλακή και θα καταστραφεί οικονομικά, και με τον τρόπο αυτό βλάφθηκε η τιμή και η υπόληψή του και συνακόλουθα προσεβλήθη το δικαίωμα στην προσωπικότητά του. Ότι έτσι, ο εναγόμενος ισχυρίστηκε ενώπιον των ανωτέρω πελατών και γενικότερα της κοινωνίας της Ρόδου, που ενημερωνόταν και από τον έντυπο τύπο της πόλης, τα ανωτέρω ψεύδη, εν γνώσει της αναλήθειάς τους και με πρόθεση να κλονίσει την εμπορική φήμη και πίστη της εταιρείας του, καθώς και το επαγγελματικό του μέλλον. Ότι στη συνέχεια, δυνάμει του υπ' αριθ. 3812/24-09-2008 προγράμματος αναγκαστικού πλειστηριασμού ακίνητης περιουσίας και των άλλων τριών (3) αναλυτικά αναφερομένων στη αγωγή επαναληπτικών προγραμμάτων που επέσπευσε το ΙΚΑ- ETAM, λόγω οφειλών του εναγομένου προς αυτό, εκπλειστηριάστηκαν οι οριζόντιες ιδιοκτησίες των κτιρίων υπό στοιχεία Γ, ΨΗ, Δ, Ε και ΨΙ, που βρίσκονταν επί του ακινήτου με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 84 Γαιών Ρόδου. Ότι ωστόσο οι πλειστηριασμοί που διενεργήθηκαν στα ακίνητα με στοιχεία Γ και ΨΗ είναι παράνομοι και καταχρηστικοί εκ μέρους του ΙΚΑ- ETAM, νυν ΕΦΚΑ, διότι τα ακίνητα αυτά έχουν περιέλθει, κατά τον αναλυτικά αναφερόμενο στην αγωγή τρόπο στην ιδιοκτησία του ίδιου, τόσο ως φυσικό πρόσωπο όσο και στην εταιρεία του με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ». Ότι με τις ανωτέρω παράνομες ενέργειες το ΙΚΑ- ETAM, νυν ΕΦΚΑ, από κοινού με τον εναγόμενο επιχειρούν να υφαρπάξουν την περιουσία του, με σκοπό να νομιμοποιήσει ο εναγόμενος το κτίριο που υπάρχει στην όμορη ιδιοκτησία του με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 80Α Γαιών Ρόδου. Ότι τα βάρη που εμφανίζονται εγγεγραμμένα στην ιδιοκτησία του, προερχόμενα από οφειλές του εναγομένου προς στο ΙΚΑ- ETAM και ο επισπευδόμενος πλειστηριασμός, του στερούν τη δυνατότητα αξιοποίησης των ακινήτων του, η εμπορική αξία των οποίων ανέρχεται στο ποσό των 880.000 ευρώ, καθόσον αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα για υποψήφιους επενδυτές. Ότι η ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου προσέβαλε την προσωπικότητά του, την τιμή και την υπόληψή του, καθώς και την επαγγελματική του ακεραιότητα και σταδιοδρομία, προκαλώντας του ψυχική και πνευματική ταλαιπωρία και επιβάρυνε το έργο της δικαιοσύνης και παρέτεινε την ταλαιπωρία του, στην προσπάθειά του να διασώσει την περιουσία του, δοθέντος ότι ο εναγόμενος δεν προέβαινε και εξακολουθεί μέχρι και την άσκηση της κρινόμενης αγωγής να μην προβαίνει στην εξόφληση των οφειλών του έναντι του ΙΚΑ- ETAM, παρά το ότι διαθέτει ικανοποιητική περιουσία. Ότι αποτέλεσμα της ανωτέρω παράνομης συμπεριφοράς του εναγομένου, ήταν η οικονομική του εξαθλίωση (του ενάγοντος), διότι αφενός εισήλθε σε δικαστικούς αγώνες, για την αντιμετώπιση των εξόδων τους και προέβη στην αίτηση για παροχή νομικής βοήθειας από το Πρωτοδικείο Ρόδου λόγω έλλειψης χρημάτων, αφετέρου κλονίστηκε η εμπιστοσύνη των πελατών του στο πρόσωπο του ίδιου και της εταιρείας του με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ» και δεν δύναται να ανταπεξέλθει στην αποπληρωμή των οφειλών του, ως φυσικό πρόσωπο καθώς και της εταιρείας του, απέναντι σε τραπεζικούς οργανισμούς, σε

ασφαλιστικούς φορείς και σε τρίτα πρόσωπα. Ότι εξαιτίας της προαναφερόμενης παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς του εναγομένου, που αντίκειται και στα χρηστά ήθη, έχει υποστεί περιουσιακή ζημία, αφενός μεν ο ίδιος ως φυσικό πρόσωπο, ποσού 202.291,76 ευρώ και αφετέρου η εταιρία του ποσού 121.649,23 ευρώ. Ότι, ειδικότερα, με αυτές τις ως άνω συμπεριφορές του, ο εναγόμενος τέλεσε σε βάρος του τις αξιόποινες πράξεις της εξύβρισης, της απειλής, της απόπειρας επικίνδυνης σωματικής βλάβης και της απόπειρας εκβίασης, καθώς με σκοπό να πετύχει παράνομο περιουσιακό όφελος, συνιστάμενο στην καταβολή, πλέον του ήδη καταβληθέντος ποσού, ενενήντα (90) συναλλαγματικών ποσού τετρακοσίων (400) ευρώ εκάστη, και με την απειλή ότι θα του δημιουργούσε περαιτέρω προβλήματα στη μεταβίβαση των προσυμφωνημένων μελλοντικών ιδιοκτησιών τον εξανάγκασε να του παραδώσει τις προαναφερόμενες ενενήντα (90) συναλλαγματικές έκδοσης και αποδοχής του ίδιου (του ενάγοντος). Ότι λόγω της ανωτέρω αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του εναγομένου, υπέστη ηθική βλάβη, για την επιτάμβλυνση της οποίας δικαιούται εύλογη χρηματική ικανοποίηση. Ότι η ως άνω συμπεριφορά του εναγομένου εξακολουθεί μέχρι τη συζήτηση της αγωγής, ενώ υπάρχει βέβαιος και πραγματικός κίνδυνος επανάληψης της προσβολής στο μέλλον. Με βάση τα περιστατικά αυτά ο ενάγων, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου και των αιτημάτων του, ζητεί να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει : α) το ποσό των 880.000,00 ευρώ, ως αποζημίωση για την αποθετική ζημία που υπέστη, με την έννοια του διαφυγόντος κέρδους, β) το χρηματικό ποσό των 202.291,76 ευρώ και το ποσό των 121.649,23 ευρώ, ως περιουσιακή ζημία που υπέστησαν, τόσο ο ίδιος όσο και η μονοπρόσωπη εταιρεία του με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ» αντίστοιχα, εξαιτίας της σε βάρος τους τελεσθείσας αδικοπραξίας, γ) το ποσό των 3.000.000 ευρώ, ως δίκαιη και εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη εξαιτίας της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς του, και δη άπαντα τα ως άνω επιμέρους, συμποσούμενα, στο συνολικό χρηματικό ποσό των 4.203.940,99 ευρώ, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, καθώς και, επιπλέον να υποχρεωθεί ο εναγόμενος δ) να του επιστρέψει τις 83 συναλλαγματικές ποσού 400,00 ευρώ εκάστη από τις ενενήντα (90) συνολικά, που του απέσπασε εκβιαστικά τις οποίες εξακολουθεί να παρακρατά, ε) να άρει την προσβολή με τη δημοσίευση, με δική του δαπάνη, σε όλο τον έντυπο τύπο της νήσου Ρόδου Δωδεκανήσου, άλλως σε τουλάχιστον τρεις (3) ημερήσιες τοπικές εφημερίδες, της εκδοθησόμενης απόφασης για τη δημοσιοποίηση αυτής και τέλος στ) να διαταχθεί η προσωπική κράτηση του εναγομένου, διάρκειας έως ενός (1) έτους, να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί ο εναγόμενος στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, που είναι καθ' ύλην (άρθρα 7, 8, 9, 10, 14 § 2, 16, 17, σε συνδυασμό με 18 ΚΠολΔ) και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 22 ΚΠολΔ) για την εκδίκασή της κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία. Ωστόσο, η αγωγή τυγχάνει αόριστη και, ως εκ τούτου απορριπτέα ως απαράδεκτη, ως προς τα κύρια αιτήματα αυτής, ήτοι των διαφυγόντων κερδών, της υλικής ζημίας που υπέστη και της ηθικής βλάβης επί τη βάση της τελεσθείσας από τον εναγόμενο σε βάρος του ενάγοντος δυσφήμισης και εξαιτίας των επαναλαμβανόμενων πλειστηριασμών της ιδιοκτησίας του εκ μέρους του ΕΦΚΑ κατά του εναγομένου και της μη πληρωμής των χρεών του εναγομένου προς τον ΕΦΚΑ.

Ειδικότερα όσον αφορά στο αιτούμενο κονδύλιο για διαφυγόντα κέρδη, συνιστάμενο, κατά τα ανωτέρω, στην αξία της ιδιοκτησίας του ενάγοντος, αυτό (κονδύλιο) είναι αόριστο και ανεπίδεκτο δικαστικής εκτίμησης σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην παραπάνω (II) νομική σκέψη. Και τούτο διότι ο ενάγων, για τη θεμελίωση του εν λόγω κονδυλίου εκθέτει μόνον ότι εξαιτίας των αναφερομένων στην αγωγή πλειστηριασμών, ο ίδιος στερήθηκε τη δυνατότητα αξιοποίησης της περιουσίας του, χωρίς να αναφέρει σε τι ειδικότερα συνίσταται η αξιοποίηση αυτή, ενώ υπό την εκδοχή ότι ως αξιοποίηση νοείται η πώληση αυτής, δεν αναφέρει εάν και πότε προέβη σε προπαρασκευαστικές ενέργειες για την ενέργεια αυτή, ήτοι εάν διενεργήθηκαν διαπραγματεύσεις με συγκεκριμένο υποψήφιο αγοραστή, ο οποίος εν συνεχεία υπαναχώρησε εξαιτίας των πλειστηριασμών, ώστε να προκύπτει ότι το αιτούμενο διαφυγόν κέρδος είχε καταστεί πιθανό, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων.

Επιπλέον, το αίτημα περί επιδίκασης του κονδυλίου της θετικής ζημίας ύψους 202.291,76 ευρώ, λόγω της αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του εναγομένου, συνιστάμενη στην μη εξόφληση των οφειλών προς τον ΕΦΚΑ, τις ψευδείς, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή, φήμες που διέδιδε για τον ίδιο και την εταιρεία του στην αγορά, ότι δηλαδή θα οδηγηθεί αυτός (ο ενάγων) στη φυλακή, που σημειωτέον δεν συνιστά γεγονός κατά την έννοια του άρθρου 363 ΠΚ, καθώς και στην προτροπή των πελατών και προμηθευτών του να μην συνεργάζονται μαζί του, πρέπει να απορριφθεί ομοίως ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας, διότι δεν εκτίθεται επαρκώς στην αγωγή με ποιο τρόπο η επικαλούμενη συμπεριφορά του εναγομένου ήταν ικανή και πρόσφορη, κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει τη συγκεκριμένη ζημία που ο ενάγων επικαλείται. Ειδικότερα, δεν εκτίθεται στην αγωγή πώς ακριβώς οι «παράνομες μακροχρόνιες ενέργειες του», ήτοι «οι οφειλές του εναγομένου προς αυτό [ενν. ΙΚΑ- ΕΤΑΜ , νυν ΕΦΚΑ]», οι οποίες, σημειωτέον, από μόνες τους, δε συνιστούν άσκηση δικαιώματος που αντίκειται στα χρηστά ήθη, σύμφωνα και με όσα αναφέρθηκαν στις υπό στοιχείο II και III νομικές σκέψεις, επέφεραν τις συγκεκριμένες ζημίες στον ενάγοντα καθώς οι οφειλές του ίδιου (του ενάγοντος) προς τραπεζικά ιδρύματα, ασφαλιστικούς οργανισμούς και προς τρίτα πρόσωπα, όπως και ο ίδιος αναφέρει στην κρινόμενη αγωγή του, αφορούσαν οφειλές άσχετες προς τον εναγόμενο. Σε κάθε περίπτωση, δεν αναφέρει τον τρόπο που συνδέεται η παράνομη, όπως υποστηρίζεται, συμπεριφορά του εναγομένου με το γεγονός ότι ο ίδιος δεν μπορούσε να είναι συνεπής απέναντι στις συμβατικές του υποχρεώσεις, και επομένως δεν εκτίθεται στην αγωγή η, αναγκαία για την ίδρυση της ευθύνης του εναγομένου προς αποζημίωση, ύπαρξη της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της πράξης αυτής και της ζημίας. Εξάλλου, το αιτούμενο κονδύλιο ύψους 121.649,23 ευρώ το οποίο ζητεί ο ενάγων ως ζημία για λογαριασμό της εταιρείας με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ», εξαιτίας των ως άνω αναφερόμενων παράνομων ενεργειών του εναγομένου, είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην οικεία νομική σκέψη (IV), διότι όπως προκύπτει από το δικόγραφο της αγωγής, ο ενάγων άσκησε αυτήν μόνον ατομικά, όχι δε και υπό την ιδιότητά του ως εκπροσώπου της ανωτέρω εταιρείας.

Κατά τα λοιπά, η αγωγή είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 299, 330, 340, 345, 346, 914 επ., 932 ΑΚ, 42, 308 παρ. 1, 333 παρ. 1, 361, και 385, ΠΚ, 907, 908 παρ. 1 περ. δ', 176, 1047 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ, πλην α) του παρεπομένου αιτήματος περί

επιστροφής στον ενάγοντα των ογδόντα τριών (83) συναλλαγματικών ποσού τετρακοσίων (400) ευρώ εκάστη, το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο, διότι το αίτημα αυτό ουδόλως συνδέεται με τις αξιώσεις του ενάγοντος από την εκτιθέμενη στην αγωγή αδικοιπρακτική συμπεριφορά του εναγομένου, αλλά συνδέεται με τις εκατέρωθεν αξιώσεις των διαδίκων από την ισχυρή, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης κυριότητας ακινήτου, που συνήφθη μεταξύ τους, την ανατροπή της οποίας ουδόλως επιδίωξε ή επικαλέστηκε ο ενάγων. Εξάλλου, προβλέπεται συγκεκριμένη διαδικασία αξίωσης επιστροφής των αξιογράφων καθώς και αναγνώρισης της ανυπαρξίας οφειλής, που εν προκειμένω, όμως δεν αποτέλεσαν αντικείμενο της κρινόμενης αγωγής και, ως εκ τούτου δεν θα εξεταστούν από το παρόν Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή της κατ' άρθρο 106 ΚΠολΔ αρχής της διαθέσεως του αντικειμένου της δίκης και β) του παρεισπόμενου αιτήματος για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, ως προς τη διάταξη περί προσωρινής κράτησης, το οποίο κρίνεται ομοίως απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο, διότι η προσωπική κράτηση εκτελείται από το χρόνο κατά τον οποίο η απόφαση που τη διατάσσει καθίσταται τελεσίδικη. Επομένως, πρέπει η αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Κατά της αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και για τα γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφό της, επιτρέπεται η ομολογία. Εφόσον, δε, ο εναγόμενος ερημοδικεί, αποδεικνύονται πλήρως οι ισχυρισμοί που περιέχονται στο δικόγραφο της αγωγής, δεδομένου ότι θεωρούνται ομολογημένοι εκ μέρους του ερημοδικαζόμενου εναγομένου (άρθρο 271 παρ. 3 σε συνδυασμό με το άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ). Ωστόσο, το ύψος της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης, λόγω της ηθικής βλάβης, που υπέστη ο ενάγων, δεν μπορεί να θεωρηθεί ομολογημένο, αφού δεν αποτελεί πραγματικό περιστατικό που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ομολογίας, διαμορφώνεται, δε, κατά την κυριαρχική κρίση του Δικαστηρίου, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στην υπό στοιχείο II μείζονα σκέψη, με βάση εν προκειμένω τα με επίκληση προσκομιζόμενα από τον ενάγοντα έγγραφα και τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής. Στην προκείμενη περίπτωση, η χρηματική ικανοποίηση του ενάγοντος αποτιμάται στο ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ (3.000 €), που κρίνεται ως εύλογο, καθώς η προσβολή της προσωπικότητάς του επήλθε με τις ιστορούμενες πλείονες, διακριτές και αυτοτελείς, παράνομες και υπαίτιες ενέργειες του εναγομένου, για τις οποίες σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην αγωγή έχει ο τελευταίος καταδικαστεί από τα ποινικά δικαστήρια, οι οποίες, όμως, ενόψει της χρονικής τους εγγύτητας και των περιστάσεων υπό τις οποίες εκδηλώθηκαν, εμφανίζουν ενότητα, ως εντασσόμενες στην εν γένει αντιδικία των διαδίκων που ανέκυψε από την ιστορούμενη στην αγωγή σύμβαση αγοραπωλησίας ακινήτου ενώ επισημαίνεται ότι δεν συναξιολογήθηκαν οι λοιπές επικαλούμενες από τον ενάγοντα παραπάνω ενέργειες του εναγομένου, δεδομένου ότι η έκθεση των πραγματικών περιστατικών που θα επέτρεπε τη θεμελίωση τέτοιας αξίωσης σε αυτές ειδικά, ήταν, όπως προαναφέρθηκε, ελλιπής τόσο ως προς την παραδοχή του στοιχείου του παρανόμου της συμπεριφοράς του εναγομένου όσο και ως προς το στοιχείο του πρόσφορου αιτιώδους συνδέσμου της τελευταίας με το επελθόν αποτέλεσμα, λόγος για τον οποίο άλλωστε, απορρίφθηκε και η αντίστοιχη, επιχειρούμενη να θεμελιωθεί στα ίδια πραγματικά περιστατικά, αξίωση για αποζημίωση. Συνεπώς, η εκ των επιμέρους αυτών

αδικοπρακτικών συμπεριφορών (για τις οποίες καταδικάστηκε ο εναγόμενος με τις προαναφερόμενες δικαστικές αποφάσεις) προκύψασα βλάβη της προσωπικότητας του, για την οποία συνεκτιμήθηκαν το είδος, η έκταση και οι συνθήκες υπό τις οποίες έλαβαν χώρα οι περισσότερες ενέργειες του εναγομένου, είναι ενιαία, με αποτέλεσμα να οφείλεται γι' αυτήν μία ενιαία παροχή (χρηματική ικανοποίηση), ενόψει της ταυτότητας του σκοπού που επιδιώκεται με αυτήν, λήφθηκαν δε, υπόψη για τον καθορισμό της και τα διδάγματα της κοινής πείρας, οι κανόνες της λογικής, ο βαθμός του πταίσματος του εναγομένου, καθώς και η κοινωνική και οικονομική κατάσταση των διαδίκων μερών.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή, ως και κατ' ουσίαν βάσιμη, και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στον ενάγοντα το χρηματικό ποσό των τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Περαιτέρω, το παρεπόμενο αίτημα περί απαγγελίας προσωπικής κράτησης σε βάρος του εναγομένου, ως μέσον αναγκαστικής εκτέλεσης της παρούσας απόφασης, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο, καθόσον, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1047 παρ. 2 ΚΠολΔ, ως ισχύει, δεν επιτρέπεται η διάταξη προσωπικής κράτησης για απαίτηση μικρότερη των 30.000 ευρώ. Επιπλέον, το παρεπόμενο αίτημα περί δημοσίευσης από τον εναγόμενο την παρούσας απόφασης σε όλο τον έντυπο τύπο του νησιού άλλως σε τουλάχιστον τρεις (3) ημερήσιες τοπικές εφημερίδες, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο, διότι κατά την κρίση του Δικαστηρίου, δεν κρίνεται αναγκαίο και πρόσφορο από τις περιστάσεις μέτρο για την αναίρεση της γενόμενης προσβολής του, δεδομένης τόσο της νυν επιδικαζόμενης στον ενάγοντα χρηματικής αποκατάστασης της ηθικής του βλάβης, με την οποία σκοπεύεται αποκλειστικώς, κατ' έκταση, είδος και περιεχόμενο, η ικανοποίησή του, ως θιγέντος από τις παράνομες και υπαίτιες συμπεριφορές του εναγομένου, όσο και του γεγονότος ότι η προσβολή της προσωπικότητάς του έγινε στα πλαίσια της ιδιωτικής διαφοράς που υφίστατο μεταξύ τους, χωρίς να λάβει διαστάσεις δημόσιου χαρακτήρα, με προβολή σε μέσα μαζικής ενημέρωσης, ώστε να επιβάλλεται να αρθεί η βλάβη του και με τον τρόπο αυτό. Περαιτέρω, το παρεπόμενο αίτημα για κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο στην ουσία του, δεδομένου ότι ουδόλως αποδείχθηκε ότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση της απόφασης μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στον ενάγοντα. Τέλος, πρέπει να οριστεί και το νόμιμο παράβολο για την περίπτωση που ασκηθεί ανακοπή ερημοδικίας εκ μέρους του ερημοδικαζόμενου εναγομένου κατά της παρούσας απόφασης (άρθρα 501 παρ. 1, 502 παρ.1 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, λόγω της μερικής νίκης και ήττας καθενός εκ των διαδίκων και ανάλογα με την έκταση αυτή (άρθρο 178 παρ. 1 σε συνδ. 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του εναγομένου.

ΟΡΙΖΕΙ για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης από τον εναγομένο, παράβολο ποσού διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει, κατά τα λοιπά, την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο σε μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, το οποίο όριζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στη Ρόδο, στις 18 Ιανουαρίου 2021 και δημοσιεύθηκε στον ίδιο τόπο στις 3 Φεβρουαρίου 2021, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

